

PAPITU



—Cada copa de xampany sembla que em treu deu anys del damunt.
—Avui beu-te'n deu o dotze!

Redacció i Administració:

Consell de Cent, 201

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3'—
Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

BARCELONA, 19 DE GENER DE 1927



Disbauxes confidencials

ELS CONTES D'EN
BAGARIA :: :: ::

En Bagaria, el formidable dibuixant català, de retorn de l'Argentina, ha comparegut amb un nou estoc de contes americans, que explicats per ell mateix fan tanta o més gràcia que els contes alemanys que



explicava abans d'anar-se'n a conquerir llorers i pesos. A les acaballes d'un banquet li sentirem aquest, que no podem resistir la temptació de reproduir:

—En un banquet oficial celebrat a l'Argentina a honor d'un aviador francès, un polític del país, en arribar l'hora dels brindis, va alçar la seva copa a hïnor de la bandera francesa i en féu un elogi entusiàstic.

«Porque el rojo, señore, significa la sangre que corre por sus venas i el valor de sus defensores.

»El blanco, señore, significa la pureza de su sentimiento y de su intensione.

»Y el azul, señore... El azul... El azul, señore, significa... El azul... El azul, señore..., si fue-

ra verde, significaría la esperanza...»

I en Bagaria ho diu gronxant-se a cada paraula i emprant un to tan argenti, que tothom esclata en rialles i es guanya una ovació merescuda.

Si en Bagaria es decidia un dia a pujar a la tribuna de l'Ateneu per explicar tot el repertori de contes alemanys i argentins, és segur que assoliria un èxit que no ha aconseguit mai cap conferenciant.

Amb la particularitat que l'auditori li restaria agraït.

LES CAPSES DE
FUSTA :: :: ::

El «Monopolio», que com tothom ja sap és l'inventor dels llumins que no s'encenen o que al primer fregadís ja perden el cap, no fa gaire va sorprendre a la seva clientela, tan pacient com numerosa, amb unes capses de llumins de fusta, que pel mòdic preu de 10 cèntims, s'encenen totes i no en fallava ni una.

Els fumadors i les mestresses de casa cregueren arribat el moment de tornar la fama al «Monopolio», car l'economia domèstica en sortia beneficiada notablement.

Però heus ací que quan més engratsats estaven els clients, les capses de fusta han desaparegut misteriosament, és endebades que emprengueu un romiatge per tots els estancs de Barcelona, car no en trobareu ni una per remei. La gent es trenca el cap cercant els motius, però no troba cap explicació que la satisfaci. Nosaltres, però, sense voler, en preguntar a un estancer què s'havien fet de les capses miraculoses, la trobarem.

—Però per què no en tornen a fer, tan bé que anaven?

—Perquè hi havia perill.

—Com? Quin perill hi havia.

—S'encenien totes!

I vet ací explicat tot.

El «Monopolio» humanitari a l'extrem de voler evitar que els



fumadors morissin víctimes d'un incendi, ha suprimit els llumins de fusta perquè s'encenien.

I nosaltres, inconscients suïcides, encara ens queixem!

EN «RISS»

D'ençà que tenim ús de raó que anem al Circ. Però d'ençà que anem al Circ mai havíem presenciat una atracció tan exquisita ni tan extraordinària com el nombre a càrrec d'en Riss, que debutà a l'«Olímpia» la setmana passada. Havíem presenciat exercicis d'acrobàcia perillosíssims, homes de força que alçaven una viga de cent quilòs i se la feien giravoltar a la punta del nas, ecuières que ballaven el xarleston a la gropa

d'un cavall, domadors de mosquits, de llebres, de pelicans i d'hipipòtams, jaquirs que resistien el foc i els articles d'en Junoy, alambristes que passaven



la maroma sense fil i altres notabilitats a quina més extraordinària, però un home que amb un gerro d'aigua convidés a beure moscatell, anís, conyac, ranci o absenta, no ho havíem vist mai ni ho havíem somniat tan sols.

Si en Riss es decidia a muntar un bar, forçosament hauria d'acabar milionari en pocs dies.

L'únic sensible és que els taverners, engrescats amb això, no es preocupin més de tirar un xic de vi a l'aigua i ens haurem ben xeringat.

GUNDEMARO RECOLONS

★ ★ ★

EL GEGANT SIMBÓLIC

Ja hem acimat poc o molt. L'home més gran del món acaba d'ésser descobert en la catalaníssima Andorra. Cal enorgullir-nos-en. Aquest joveçà de dinou anys, amb la seva enorme còrpora d'una alçada de setze pams i mig—si fa o no fa com els gegants municipals,—atravessarà la mar contractat per l'empresari de l'Opera de Xicago.

Nosaltres, sempre diligents i desitjos de complir la nostra missió informativa, hem tractat d'assolir les dades necessàries per a donar una idea, tant de la biografia d'aquest minyó com de

la transcendència d'aquest esdeveniment. Som-hi, doncs.

Els seus pares, en viatge de nuvis, vingueren a Barcelona; el fet s'esqueia per Corpus i a diari les típiques processons desfilaven cerimonioses per la nostra urbs. Ells no podien pas mancar-hi tractant-se d'una manifestació religiosa, i, per tant, se situaren a la Rambla, disposats a presenciar la primera, asseguts còmodament en una cadira... si no haguessin passat a cobrar-la. Però aquesta impertinència els féu sentir empentats Rambla avall, fins situar-se al Pla de l'Os, on, bo i drets, n'esperaren pacientment l'arribada.

El solemne espectacle, d'una grandiositat que mai havien somiat, els encuriolà de tal manera, que una velleta del seu costat restà afònica a força de donar-los explicacions.

—Els gegants—els digué la velleta—són els hereus de la ciutat.

—Mira, Peretó. Allò que tu vols: un hereu—va fer ella.

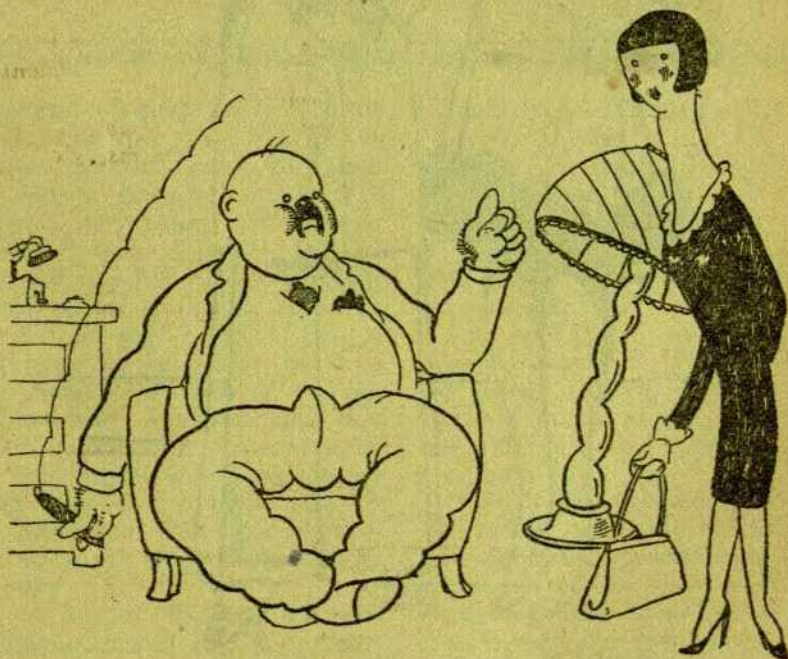
I vegín el que pot un desig. A l'hivern següent, en una nit gelada, una nit de torb, els fòr-

ceps i un cop de tisoires, feren viable la vinguda d'un futur gegant de carn i ossos i boca; una boca d'una activitat i una força d'absorció esfereïdores. L'aliment que brollava de la sina de sa mare no arribava ni per a criar-lo a mitja llet, i com que el seu pare no podia donar-li la llet que li mancava, no tingué més solució que destinar-li una vaca.

Als tres mesos tingueren d'al·letar-lo amb dues vaques, perquè tenia la boca tan desenrotllada, que sa mare riscava de perdre-hi els pits.

Als deu anys el rector tenia de confessar-lo des de la trona, i fou poc més o menys en aquesta edat que sofrí el primer contratemps, ocasionat per la seva exuberància, puix no cabent en el llit i no sabent els seus pares fins on arribaria en la seva creixença, el condemnaren a dormir sobre l'herba del porxo, damunt la quadra.

El noi, però, en qui l'estatura i el bon geni estan perfectament relacionats, ho ha sofert tot amb la més dòcil resignació, fins que amb l'edat li ha vingut la idea



—Sap escriure a màquina?

—No, senyor, però el demés ho sé fer tot.

del matrimoni. Això sí que l'ha desmoralitzat; l'ha partit, perquè no confia pas poder-se mul·lerar.

Un dia, una velleta el sorprengué banyant-se en un gorg del riu Balira: llençà un crit de basarda, es senyà per tres vegades i desaparegué enfollida, deixant a terra un càvec i un cabàs amb dues cols i una escarola. D'aquella feta no se li acostava cap dona, jove o vella, en cinquanta passes a l'entorn. I al gegant, en la seva senzillesa, desconhortat, se li acudí dema-

nar la plaça de mosso de quadra en una remunta.

En aquestes circumstàncies, l'ha vingut a contractar el sudit empresari ianqui, i amb ell se n'endurà món enllà un bon membre representatiu de la nostra raça. Es de creure que, a no trigar, tindrem ocasió d'admirar-lo fent de gegant Goliat en un film bíblic, si no ens l'endossen amb un nom estranger, perquè el catalaníssim cognom Punyols podria enxiquir-lo.

Entretant, en una barraca, com en les fires de mostres, serà

exhibit a les senyores com un vermut sense degustació i nosaltres podrem aconhortar-nos pensant que aquest esdeveniment que ens acíma, per no ésser insuficiència, és depassament.

MANERES DE COMPTAR

A casa de donya Ramona feien vetllada.

Allí, un grapat de famílies cursis hi portaven les nenes a ballar i a veure si els sortia alguna propiciació.

Aquell dia, a la reunió hi va acudir don Lorenzo, un paraguai més inflat que un paó amb una barra per endinyar bones que no coneixia aturador.

Don Lorenzo, a prec de la concurrència, contà meravelles. Entre moltes altres coses, digué que hi havia recons del seu país on encara la gent anava nueta i que moltes tribus, per comptar, ho feien amb els dits.

—I per a passar de deu?—preguntar una noia.

—Això rai. Es valen de peus. Cinc, és una mà; deu, dues mans; quinze, dues mans i un peu...

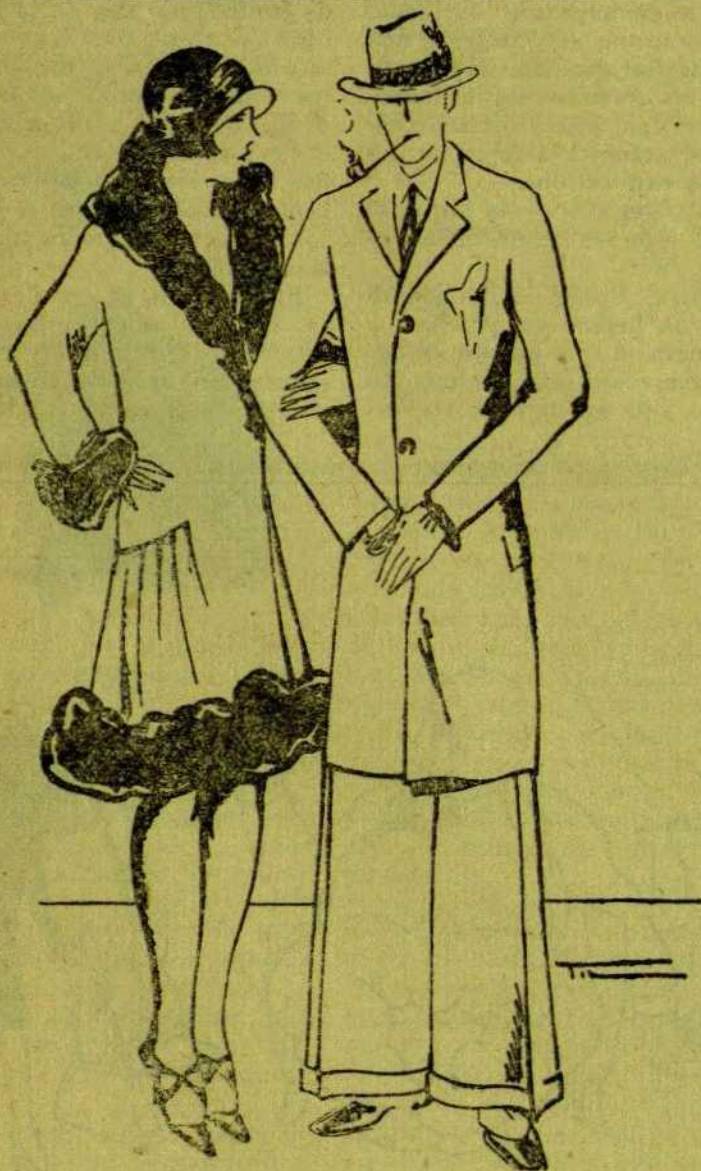
—I vint, un home!—digué la noia.

—S'equivoca, senyoreta. Vint, una dona...

EL TRET

Don Joan era feliç en el seu matrimoni. La Tomasa, la seva dona, era neta, endreçada, polida, econòmica i amable, però...

Però don Joan, per ésser feliç del tot, hauria volgut que a més fos una mica... com ho direm?... una mica menys freda. Que tingués un xic més de temperamen i registrés els canvis d'estació i es bellugués un xic, etc. I el greu del cas era que ni amb menjars forts, ni espectacles picants, ni converses de doble intenció la Tomasa es commovia i sempre prenia el mateix posat deixant fer al seu nyor Joan, que quan veia aquell



—En Rafel m'ha dit que la dona m'enganya...

—I per això t'has enfadat?

—No. Perquè volia que li pagués el beure.

lla passivitat perdia la gana i s'amoinava de valent.

Un dia trobà per casualitat a un amic de molts anys que en sabia un niu i tenia fama de *corrido* i no pogué resistir la temptació d'exposar-li el cas. L'amic no hi donà importància i li digué:

—En casos així, jo he emprat diversos experiments, que sempre m'han donat un excel·lent resultat. Te'n diré un que fa riure de tant senzill i que ve a ésser com l'ou de Colom, però que no falla. Consisteix en causar una forta emoció a la dona en el moment..., diguem-ne culminant. Quan més forta millor! Un tret, per exemple, és meravellós. Pots provar-ho aquesta mateixa nit. Quan tu coneguis que ha arribat el moment decisiu, treus un revòlver de sota el coixí... i pam! pam! Ja m'ho sabràs dir.

—Entesos!—va exclamar don Joan, radiant de satisfacció, i se'n va anar a fer l'experiment sense perdre un instant.

L'endemà, casualment troba a l'amic del dia abans.

—I bé? Ja has assajat allò que et vaig dir? Com t'ha anat?

—Ah! No t'ho pots pas imaginar! Ho vaig fer tal com tu em vas dir: en el moment psicològic... pam! I esplèndid! La Tomasa ha sofert una gran emoció i tota s'ha estremit... però...

—Què?

—Home... ha succeït una cosa que no me l'acabo d'explicar.

—Digues.

—L'armari de lluna s'ha obert i ha sortit un home amb calçotets, que ha fugit xisclant com un ocell!

LA BARBA DE SANT PERE

Un cèlebre explorador, al retornar d'un llarg viatge, anà a visitar un seu parent que era un catòlic fervent i li digué:

—Estimat cosí, com que coneix bé prou el despreci que et mereixen les riqueses i tots els

presents d'aquest món, no m'he preocupat per portar-te res de valor material, però, en canvi, te portat quelcom que per tu tindrà més valor que totes les joies d'aquest món i et farà feliç del tot. No vull fer-te glatir més estona, i vaig a dir-te tot seguit de què es tracta. El que et porto és un pèl de la barba de Sant Pere, però un pèl absolutament autèntic, que fins avui conservaven com a relíquia d'inestimable valor uns monjos del Brasil i que jo he adquirit a pes d'or i t'entrego acompanyat de tots els documents i segells.

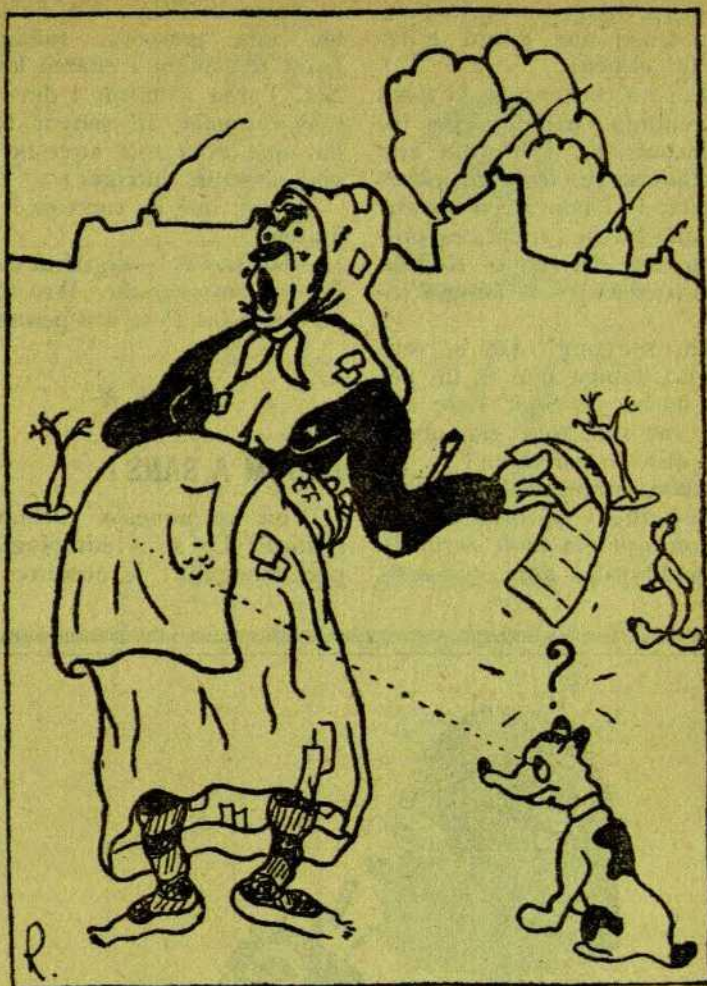
El senyor Regilla, que així s'anomenava el cosí del cèlebre explorador, plorà d'emoció i confessà que cap altre present

l'hauria fet tan feliç com aquell.

—Oh, estimat cosí! Quina pensada has tingut! Tot seguit el donaré a la minyona perquè el porti a casa el joier a fer un reliquiari per posar-lo en el lloc més visible del meu petit museu religiós.

I tal com fou dit fou fet. Però disortadament la minyona del senyor Regilla es trobà, a l'anar a portar el pèl al joier, que l'havia perdut i es desesperà amb raó.

Quan li hagué passat el surt del primer moment, comprengué que amb lamentacions no en treuria res i es decidí a obrar enèrgicament. I com que afortunadament ella posseïa en un cert indret uns pèls semblants al que havia perdut, n'arrencà



—Hoy sale! Hoy!

un i el joier pogué complir l'en-càrrec sense que ningú n'hagués fet esment.

Passat un cert temps, la fama de la relíquia s'extengué per tota l'encontrada, i un dia una dama famosa per les seves obres de caritat i el nombre d'institucions que havia fundat, es presentà a casa del senyor Regilla perquè li ensenyés la famosa relíquia.

—Oh, senyora! Ara el veure! I no dubteu que és un pèl de la barba de Sant Pere autèntic, car tinc tots els documents que ho acrediten!

La dama prengué la relíquia amb els dits i la inspeccionà, però com que era molt curta de vista se l'apropà tant, que sen-

se voler la flairà. En flairar-la féu una ganyota. Intrigada, flairà novament i enarcà les celles. Torna a flairar i devingué tota vermella. El senyor Regilla, que notà tots aquests canvis, demanà, intrigat:

—I bé, què us succeeix? Què flaireu?

—Res... res!—digué la dama, ja més assossegada.—Ara recordo que Sant Pere era pescador!

JA SOM A SANS!

D'on ve aquesta exclamació gràfica? La seva etimologia és poc coneguda. A nosaltres ens

la va dir un que, pel que es veu d'aquest ram en sap la prima Veuran.

Diuen que un xicot barceloní fins el moll dels ossos va casar-se a Tortosa amb una xicoteta molt caia i molt ardent. Després de la cerimònia, quan van quedar-se sols a la cambra per a canviar-se de roba, ella va tirar-se als braços d'ell.

—Ai, Rafelet, que estic contenta!

Però ell, fredament, li va respondre:

—No, Cinteta! Res d'expansions, que això tot és començar i d'una cosa en ve una altra fariem un disbarat.

La Cinta es quedà amb un pam de boca oberta.

—Un disbarat! I que no ens hem casat per fer-lo, aquest disbarat?

—Està clar. Però ja saps que jo sóc barceloní per damunt de tot. I no vull, si tenim un fill, que tingui res de foraster. Vull començar la feina a Barcelona...

Emprengueren el viatge cap a la comtal ciutat, i la Cinta, friolosa, no feia més que consultar la guia.

I en arribar a la Bordeta, donant un pessic al seu futur... marit, li digué:

—Ai, Rafelet! Ja som a Sans!...

I esclatà un doble petó d'aquells de pel·lícula!

L'ARISTARQUI NOCTAMBULA

En un carrer molt concorregut del districte cinquè, hi ha un petit bar d'aire coquetó i ben aconduït. En uns vetlladors de fusta adossats a la paret, fornits cada un d'una làmpara i un polsador, us serveixen el cafè express. De tant en tant us regala les oïdes un tros d'òpera, cantat per un tenor o un baríton autèntics, i quan traslluen les primeres albors, molt sovint teniu ocasió d'admirar-hi, des de la més estilitzada dansa clàssica, fins la dansa típica més rutinària.



—Jo, la nit de nuvis, tenia una por! Però em va passar més fàcilment del que em oreia.

En l'entresolei de la rebotiga hi ha un saló japonès on acostuma reunir-se el «Xena-Club». I detallem l'estil del saló sense hipèrbole, perquè — segons ens diuen — els socis d'aquest club són uns aprenents d'intellectual que no tenen res de xinès, encara que el més sortós resti mig inèdit.

Les reunions del «Xena-Club» són periòdiques, però, sens dubte per a refermar la comunitat d'idees, tot sovint se celebren reunions extraordinàries. D'aquesta naturalesa era la de la nit de Reis, i tenia per objecte un canvi d'impressions pel que fa al teatre dels independents.

A les dotze en punt de la vetlla s'iniciaren els parlaments. No volem pas cansar-los amb una ressenya massa extensa. Ens limitarem a ressenyar la part més pintoresca.

Amb caràcter d'intimitat, els «xenaires» emetien alternativament llur criteri, però no es suscitaven diàlegs, perquè no podien sotstraure's a la pruja de discursar.

—Ells ja tenen el que els cal — deia un «xenaire» petit i rodanxó. — Aquests joveçans que tot amant els raigs violeta, no s'adoleixen amb la rellentor de la nit, ni els afronta que al sol ixent llueix sobre el seu capell les gotes de rou de la matinada...

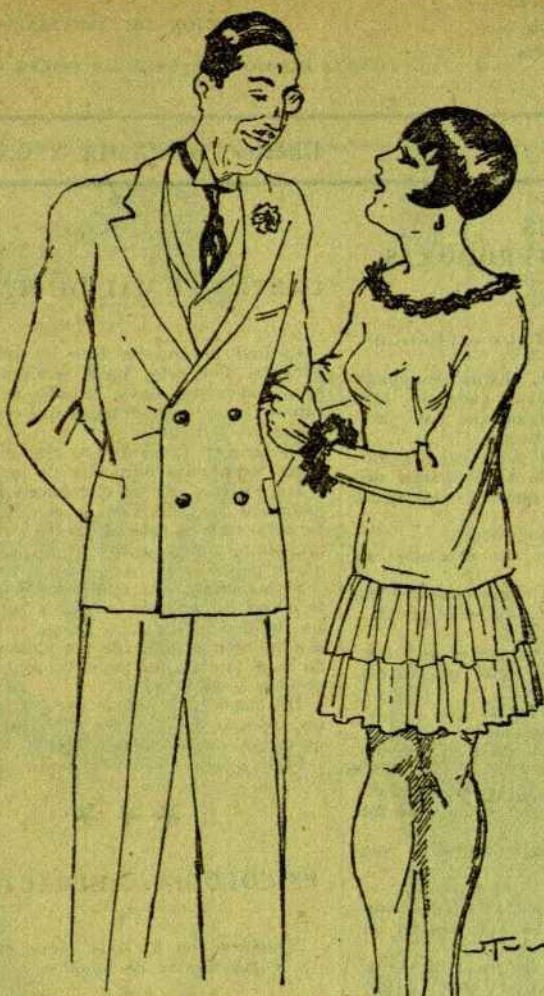
Una veu interromp:

— Això està ben dit!

L'emoció d'un poeta que hi assistia com a soci, es palesà amb un bon raig d'aigua que, brollant de la seva boca, caigué aplomada sobre el vetllador on es recolzava.

— El nostre teatre — continuà, enardit, l'orador — era aigualit com un tubèrcul criat en un recó ombriu, i, evidentment, deixava un buit que aquests minyons s'han afanyat a omplir.

— Bona feina per un devot de Venus! — exclamà un repòrter que hi havia estat admès; però el poeta, irat, l'aporrinà i tots plegats li feren entendre que la seva missió era escoltar i callar. Després, unes empentes ben sacsejades el foragitaren escales avall.



—Vaig entregar-me a tu neta de pecat.

—Sí, ja ho sé que vares prendre un bany abans.

AL TANTO!

Mossèn Regordosa no sap què té. Es a dir. Prefereix no saber-ho amb tot i que s'ho pensa, car els símptomes no poden ésser més alarmants. Per fi, malgrat li repugni, no té més remei que anar a trobar un especialista.

L'especialista, després del reconeixement, canta el diagnòstic sense contemplacions.

—Verge Maria! — exclama mossèn Regordosa, torbat. — No sé pas com pot haver estat. Es a dir... No podria ésser degut al fregadís de la sotana?

—Home... jo ja sóc grandet...

—Doncs, jo juraria que en té la culpa el fregadís de la sotana.

I el metge, arronçant les espatlles, exclama:

—Home... si en lloc de la sotana em digués la fulana, encara ho creuria...

CAÇATS AL VOL

—Vostè és home de pocs recursos, veritat?

—Efectivament. Fa poc que he sofert una delicada operació quirúrgica.

...

—Què t'agrada més: que digui cine o cinema?

—Cine, dona, cine! Perquè això de la ma és fer malpensar a la gent.

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

DIVAGACIONES HETERODOXAS

Lema:
"United States of America".

No estoy de lomo. Estoy empipado hasta el cabo de arriba. Todo me sale cabo para abajo y crean que hay para tirar el sombrero al fuego.

Ayer me gasté una patia en comprar un calendario y me lo encolomaron del año pasado. Que de qué que me hiero de la enrabada.

A propósito de calendarios:

¿En qué se parece un cobrador de tranvía al carburo?

Pues es de aquello más sencillo: en que el primero hace ¡tin! y el segundo... acetileno.

Miren si estoy de pez, que el otro día, buscando un hilo, ensopegué y aún voy ranco.

Uno que vaya a Burgos, ¿en qué se parece a uno de Valladolid?

En que el primero va allí y el segundo valli...soletano.

Nada: que no tengo leche. Hoy me he ido de oros y con un chico más me hago malbién.

¿Saben por qué los ladrones no van a misa?

Pues para no quitarse el sombrero.

¿Que no le ven la punta? Badán mucho. ¿No ven que a los ladrones no les conviene verse descubiertos?

Vosotros que sabéis de física, a ver si sabéis cuál es el cuerpo que hace estallar la pólvora?

¿No lo saben? Pues es el cuerpo de artillería.

Crean bien bien que estoy pasando los goces de San Delgado. Un loro se ha encatalinado por mis pedazos (que no son tan pedazos como esto, ¡eh!) y no me deja respirar. ¡Y eso que he gastado ya un fúteral en julioverde!

¿En qué se parece el ungüento amarillo a un manicomio?

En que todo lo cura.

Tengo un pedo de obligaciones que esparvera. Pero no crean que son de aquellas de los banqueros, que valen pafias, sino de aquellas que hacen la guitza.

¿Qué es un luterano? Uno que lleva luto.

¿Cómo les prueba el año nuevo de trinca? A un servidor le resulta tan bandarra como el otro, si hace o no hace. Todo me va de corcoll, a buena refé.

¿Cuál es el nombre más sustantivo?

Cerdo.

¿Y cuáles son los sapos más glorificados?

Los apos...toles. (Y perdonen la irreverencia, ¿eh?...)

En fin: como resumen de todo lo dicho, convendrán con un servidor en que no hay un palmo de limpio.

BUENDIA Y GASSOL

Se solicita con aquella prisa una cara de cemento armado, propia para recibir una mano de setas. *Bético*, 69.

DIVULGACIONES

CONTRA EL MAL DE MUELAS

El mal de muelas hace la guitza de valiente. Por esto, unos servidores, que somos altruistas hasta el cabo de arriba, vamos a dar un remedio que es poner aceite en una luz.

De primer antuvio hay que distinguir entre las muelas naturales de la persona y las postizas. Si las que hacen la rabanada son las primeras, lo que va más a la hora es ir a casa el dentista para que las saque con aquella elegancia. El ponerles pegados son romances y poco pan.

Si las que hacen mal son las postizas, lo mejor es comprar—a plazos es mejor—un kilo de desgracia griega y hacerlo disolver con el agua de las judías. Cuando esté líquido, se mete la dentadura y se deja toda la noche.

De buena mañana se saca y las muelas, además de tener un color muy cayo, quedarán anestesiadas.

Si lo prueban, ya nos harán cinco.

PSICOLOGIA REFRACTARIA

¿Quiénes son los que viven del aire? Los fabricantes de abanicos.

El Espíritu Santo ¿en qué se parece al alcohol?

En que es espíritu de... vino.

Aquel animal que le dicen zebú, ¿a qué se parece a usted si va a Francia? ¿En que *c'est vous*!

¿Qué se necesita para hablar en público?

Pues... público.

¿Por qué América hace tanto miedo a la quixalla?

¡Por que de allí sale el coco!

¿Dónde un par contiene sólo una unidad?

En Inglaterra, donde un par es un solo hombre.

Uno que siembre panís, ¿en qué se parece a una mujer?

¡En que *s'iembra*!!

(Ya disimularán, ¿eh?)

¿Y las tripas en qué se parecen a uno que lo nombran municipal?

Pues en que a éste l'hacen guardia y a aquellas *las-en...entrañas*!!!

(Vaya, ¡pliego!)

EL PELIGRO DEL HIELO

Según un siete ciencias ruso, cuando el hielo se almacena por espacio de varios meses, se produce en él gran número de gérmenes nocivos. Estos morirán si se somete el hielo a una temperatura elevada (1,000 grados C.) durante 25 minutos.

Es aceite en una luz.

NUESTRAS ENCUESTAS

¿CUAL ES EL ORADOR MAS PIEZA?

Respuestas recibidas, que les encolomamos tal como rajan:

«El hombre que llega a su casa, a las cuatro de la mañana, con una liga violeta, amarrada a la corbata, y convence a su propia de que viene de una junta.—*P. Tons.*»

«El inquilino que, debiendo seis meses, consigue del amo que le enrajole el piso y le ensanche un metro la escalera.—*B. Towen.*»

«El sieteciencias que logre convencer a un gallego de que Cristóbal Colón era genovés.—*Rubio.*»

«El ciudadano que logre persuadir a Romanones de que el oro es un vil metal.—*Vinardell.*»

«El novio que, tendo una prometida que pesa 250 libras netas, logre encerrarla para que vaya a la rua disfrazada de elefante.—*K. Nuto.*»

«El hombre que logre convencer a Pepín Fernández Rodríguez de que su nombre y sus dos apellidos son de rancio abolengo noruego.—*C. Rillas.*»

(Seguirán)

LA MANDANGA DE RAMIRO

Tan ensopido y maltrecho encontrábase Ramiro, que, en uso de su derecho, resolvió pegarse un tiro.

Y cuando ya se endiñaba contra sí el arma homicida, oyó un mec que le gritaba: «¡Alto! ¡La bolsa o la vida!»

Lleno entonces de cangueño díose Ramiro a gritar: «¡Guardias!—dijo con anhelo.—¡Que me van a asesinar!...»



—Te'n vas darrera d'aquella argentina?



—Hola! On va amb aquest posat tan tètric? Que n'hi passa alguna?

—Sí li sembla estaré content?

—Bé, expliqui's, que jo ignoro quins poden ésser els motius de la seva tristesa.

—La guillada d'en «Riss» m'ha aclaparat.

—Tant li agradava? Jo tinc entès que era un número formidable, però a l'extrem d'aclaparar-se un home...

—Es que si vostè sabés...!

—Parli, que m'entriga.

—Ha de saber que «Riss» ha via descobert el truc de convertir l'aigua en alcohol!

—Bé, sí; però...

—I que convidava a tots els espectadors a beure el que desitgessin.

—Sí... sí... però així i tot, no comprenc...

—Es que jo la nit que en sortia més fresquet portava mitja dotzena de copes de conyac, un parell de moscatell, tantes com podia de ranci, de la dolça, del negre...

—Vagi al botavant! Així se li morís el lloro! Aquí no hi venim a perdre el temps. Ho té entès? Nosaltres som aquí per aconseguir el reeiximent del teatre i la purificació de l'escena!

—Ah, caram! Haver-ho dit abans, home!

—Vostè no deu ignorar que dintre de poc debutarà la companyia Pitoëff al teatre de «Novetats»?

—Veu... Pitoëff i s'engresca i a mi per pitoëff amb un xic més em retira l'amistat.

—Senyor Pau, si no es reporta...!

—Digui i no s'acalori, per l'amor de Déu.

—Sabrà, doncs, que al «Victòria» l'altre dia varen estrenar

una nova producció del mestre Guerrero.

—Una altra?

—Sí, senyor. El mestre Guerrero fa la música com si tingués una maneta al llombrigo.

—I com va anar?

—Com una seda. Com que l'obra és una mena de revista que no és revista i de sarsuela sense ésser sarsuela i de sainet sense ésser sainet i d'opereta sense ésser opereta, sense tenir èxit va tenir èxit.

—Vet ací una descripció que no és descripció, però que diu molt sense dir res.

—També li tinc de dir que el debut de la Companyia Redondo-León al «Barcelona» va fer sensació i que *El último mono*, de l'Amichatis, va obligar a picar de mans als més aciençats.

—I del «Poliorama», què me'n diu?

—Que la Carme Díaz ha començat amb bons auspicis i que el públic per anar-hi no s'ho fa dir dues vegades.

—Altres novetats?

—A «Novetats» en Silvester Schaffer va engrescar el públic, car es tracta d'un home meravellós i que en vista de l'èxit ha passat al «Romea», on actuarà fins a primers del mes entrant.

—I de teatre català?

—La *llar apagada* i el *Jazz-band* segueixen fermes en el cartell.

—Així doncs...?

—Home, que no vol que li digui que el dia 28 la Vila i en Davi debuten al «Talia»?

—Bravo! Fins la setmana entrant, doncs!

Orquestrina Jazz-Band Gatz-Haara

LA ÚNICA PER A FESTES MAJORS
JOAN REYNÉS — Tapinoria, 25, primer

L'ALCOHOL I LA LONGEVITAT ::

El professor Henry Von Jan estava passejant pel camp en companyia dels seus alumnes. Era aquesta una seva habitud a la qual concedia gran importància. El contacte directe amb les coses de la Natura—deia ell—facilita enormement la tasca educadora. En aquesta ocasió el professor Von Jan estava fent l'elogi de la sobrietat en el menjar.

—Jo no us diré—s'explicava l'home—que calgui acceptar íntegrament les teories dels naturistes. Però sí que una de les coses més importants per assegurar la longevitat és de no beure cap mena de beguda alcohòlica. L'alcohol destrueix de mica en mica el nostre organisme. Per això la gent viu tan pocs anys. Creieu-me, amics, si voleu gaudir d'una vida llarga i apacible, prescindiu de l'alcohol.

En aquestes, la solemne comitiva s'adonà d'un home que estava assegut plàcidament a l'ombra d'una alzina. El seu aspecte era el d'un home vell, molt vell, però, malgrat això, la seva cara reflectia salut i optimisme.

—Mireu—digué el professor—Probablement tenim aquí un exemple de les meves teories. L'ase em fum si aquest home, que, per les aparences, té molts anys, ha tastat mai alcohol.

El grup s'acostà al simpàtic vellet, i el professor l'interrogà d'aquesta guisa:

—Escolteu, bon home: quantes anys teniu?

—Cent cinc—contestà l'interpel·lat.

—Són molts anys, certament. A ben segur que no heu begut mai res d'alcohol...

—No, senyor, no. En tota la meua vida no he begut més que aigua.

El professor esguardà els alumnes amb una mirada triomfal. I prosseguí:

—Així, doncs, vós deveu ésser un home completament fr

liç. Quin goig l'haver arribat a tan vell! La vostra vida és un exemple a oferir a les joves generacions.

—Potser sí—objectà l'home. —Té raó quan suposa que jo sóc un home completament feliç. A ben segur que ho seria si no hi hagués un nuvolet que entela la meua tranquil·litat.

—Teniu algun pesar, doncs?

—Sí, home—digué el vell tot apenat.—El meu pare...

—Ah! Vós teniu pare?—preguntà el professor tot sorprès.

—Sí, el meu pare, que s'emborratxa cada dia...

JOAN PAPIOL

★ ★ ★

LA DONA D'ARQUÍMEDES

DRAMA D'AMOR

ACTE PRIMER

L'escena representa el port de Siracusa, bloquejat per la flota rumana.

ARQUÍMEDES. — Companys, la màquina infernal ja està acabada. Els miralls reflectiran els raigs del sol i les naus enemigues cremaran com a bresques. Invoquem a Júpiter.

COR DE DEIXEBLES. — Invoquem a Júpiter!...

ACTE SEGON

La mateixa decoració

ARQUÍMEDES. — Fa tres dies que esperem inútilment.

UN DEIXEBLE. — Estem a Sant Joan i el foc no comença.

UN ALTRE. — Mestre, jo crec que el mercuri dels miralls s'ha passat.

ARQUÍMEDES. — Potser sí. Invoquem al bon déu perquè ens ajudi.

(Tots invoquen a Mercuri i aquest deixa caure algunes llàgrimes damunt del mirall.)

ACTE TERCER

Interior de la casa d'Arquímedes.

LA SENYORA ARQUÍMEDES. — Fa tres mesos que el meu marit treballa inútilment amb el seu instrument i la flota enemiga continua intacta. S'albira una mica de fum, però és produït per la pipa de l'almirall. La fama d'Arquímedes se'n va per portes. Com salvar-la, oh déus?

ACTE QUART

El port

LA SENYORA ARQUÍMEDES. — Eureka! Eureka!... Per a salvar l'honor del meu marit acudiré vestida de cortisana al vaixell almirall, i surti el que els déus vulguin!

(Lloga una barquetea i es fa portar al «Pelayo» romà, on l'almirall de la flota l'espera amb els llençols oberts.)

ACTE CINQUE

A bord del vaixell almirall

Aquest acte és a porta tancada.

APOTEOSI

S'obre la porta i surt del quarto la senyora Arquímedes, tota ullerosa.

LA SENYORA ARQUÍMEDES. — Oh déus! La meua obra comença. L'almirall està com un forn!

(Agafa la barquetea i se'n torna vers el port. L'almirall surt a coberta per a acomiadar-la, però rep un raig de l'instrument d'Arquímedes i s'encén com un encenall. El foc s'escampa a les altres naus quan la senyora d'Arquímedes passa davant d'elles. En el moll, els deixebles coronen de roses al mestre, qui fa funcionar amb gran desfici el seu aparell.)

TELO



—Ens en anem. Es la una i es llevarà el teu amic.
—No us en aneu. Molts dies les tres li toquen al lit.



—No tinguís por. No esperaré el teu candor.
—Jo t'ho agrairé, puix fins ara sols he trobat sàtirs innobles.
(De Sans Gène.)



—Senyora, el seu marit l'ha sorpresa en flagant delictu...
—Sorpresa! Sorpresa! Ell s'ha sorprès tant com jo!
(De Parisiana.)

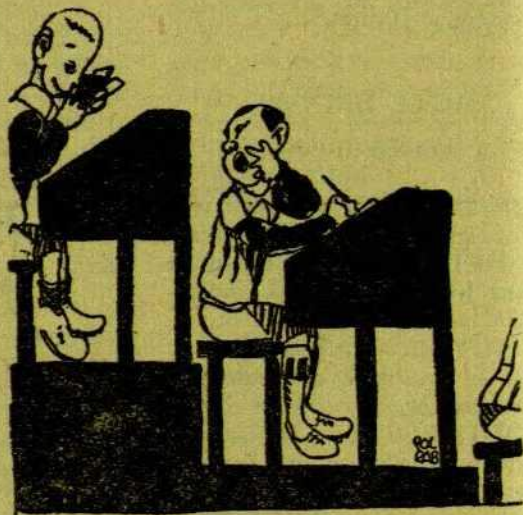


—Vols venir, maca, que et faré el problema?
(De Sans Gène.)



—Per què «La Victòria» és una dona?
—Ja ho comprendràs quan seràs casat.

(De Pèle-Mèle.)



Les postals lleugeres.—Si me les deixes veure, et deixaré copiar el tema de moral...

(De Le Rire.)



Llegim en un diari de L'Havana:

«Antonio Maura, destacada figura de la política española fallecida el año pasado...»

Pobra política! (R. I. P.)

De La Vanguardia:

«Caballero de 40 años desea casarse con soltera o viuda. Escribir...»

Almenys té la consideració de no voler-se casar amb una casada!

De la «apapitescan» Vanguardia:

«Deseo por Reyes soltera, extr. desde muchos años en España med. edad muy educada y de buenos sentimientos, no dispone de capital casaría con soltero o viudo que quiera rehacerse un hogar...»

També són ganes de fer brometa, oi?

Un altre de la mateixa procedència:

«Se necesitan porteros para portería.»

Ens creïem que no els volguessin per fer roba blanca!

Entre jamonas bien:

—Pobra Rosalia! Quants disgustos ha passat! En dos anys ha envellit ben bé sis mesos!

Un refrà adobat:

Dime las veces que bostestasle y te diré en qué teatro estuvieste.

S'acosten les festes de Carnestoltes, amb els seus concursos de bellesa, ball, etcètera, etc.

Aquest any, tots els premis seran, probablement, per a les xicotes del «Maxim's» (Rambla del Centre, 37), que, a més d'ésser preciositats, fan lo nunca visto, en qüestió de balls de moda.

En un llibre que «pasen» en un col·legi d'hermanos, hi llegim:

«Se experimenta mayor placer en dar una cosa que en recibirla.»

Conformes, si es tracta de bufetades. O d'una altra cosa.

De La Gaceta Literaria que surt a Madrid:

«La melena corvina embucleada de Oliverio Girondo hace creer en una mano negra que le amenaza la sonrisa y el ritmo de su guasa.»

La solució... un dia d'aquests.

Un altre de El Liberal:

«Caballero desea relacionarse con viuda joven o señorita educada y distinguida para tratarse en cines y teatros mandando localidades, y excursiones en auto...»

Es veu que aquest no vol tancar-se entre quatre parets.
Qüestió de gustos.

Copiat d'una crònica marroquí d'un diari de Madrid:

«...y al atardecer el zoco está lleno de gentes; el zoco vibra, se agita, late...»

Ah! El zoco late?
Amb melindros?

El Japó acaba d'aprovar una llei creant l'estat civil de agairebé víduess.
Aquestes, segons un diari madrileny, seran les següents:

«1.º La que durante un año no haya podido saber el paradero de su esposo.

«2.º Cualquiera esposa morganática que ignore el paradero de su esposo.

«3.º Cualquiera mujer cuyo marido se encuentre en la cárcel.

«4.º La que por enfermedad, vejez o enfermedad de su marido, tropiece con dificultades para criar a sus hijos.

«5.º Toda mujer cuyo esposo se encuentre recluido en un manicomio.

«6.º Cualquiera mujer que tenga hijos ilegítimos y esté necesitada de ayuda.»

Hi trobem a faltar varies classes de semi-víduess.

Que són, precisament, les que més ens agraden.

Ens arriben notícies de tot arreu del món dient que el grip no ha pogut entrar en una sola casa de les que estan amoblades amb els «Mobles Charlote», que es venen al número 32 del carrer de Princesa.

En R.... va a casar-se i diu a un dels seus amics:

—Quedes convidat a les meves noces d'or.

—I ara! Què t'empatolles!

—Sí, home. La meua futura és mil·lionària, saps?

De El Liberal, de Madrid:

«Escritor joven, conocido, distinguido, casarase señora, señorita tenga buena biblioteca. Contestación: Rafael...»

Aquest caire intel·lectual en els anuncis demanant senyora, no ens negaran que és força nou.

Del mateix:

«Cosas Femeninas» envío gratis. Pídale: apartado...»

Ho demanarem. La curiositat ens pica.

Correspondència

Tenori de Reus.—L'hi publicarem un xic escurçat. No ho sap que curtes i sub-tancioses són més bones?

Sómines.—Mitja figa, mig raim.

X. X.—No. I ara!

Tres abonats al palco prosceñi núm. 2

del Còmic.—Han escrit un terç d'anima-
lada cada u. Es poquet.

Nas d'escàndol.—Ho guardarem per un
si de cas.

Mama calixos.—No s'hi encaparrí, que
Déu Nostre Senyor no l'ha cridat pas
per aquest camí.

Pauet.—Potser sí. De més verdes se'n
maduren.

Gran Otha.—Un xic arregladet, potser
podrem enquistar l'hi.

Sam Halsà.—Ni amb vaselina, jove.

Mercè Neta.—Com a dolent, allò que
se'n diu dolent, no ho és. Però no ens
fa peça.

Ric Roc Ruc.—Home! Ditxosos els
ulls! Tot el que ens envia s'aprofitarà.
Records a la senyora.

Un pagès de Sant Celoni.—Res: pot-
ser ha estat cosa del senyor rector, oi?
Ens en fem càrrec. Però no hi torni.

Met.—Vet ací el paper que fem davant
del seu treball. El del seu cognom.

Gala Pago.—Sí es pot ésser a l'en-
sens poca-solta, brut i mal escrit, el seu
treball té molt mèrit.

Silvio.—Apa, buenas!

Rei del Suro.—Se n'aprofitaran un pa-
rell. I gràcies, eh?

La Casilda.—Noia, no val a equivo-
car-se de pis, eh? A l'Hogar y la Moda
hi faria el seu goig...

Nena Panxa.—Es afanat.

Un barber.—Uva! Anirà i a la pri-
mera passada.

Met.—No ens queda altre recurs que
fer el seu paper.

Una desgraciada.—Ens ha enternit. Pa-
raula. Si és jove i maca, vingui'ns a
veure. Provarem d'aconsolar-la.

Quimet.—Ca, barret! Rebríem de la
carcanada.

Un de Sort.—Home! No sap el que
metàfora? Doncs, enteri-se'n... i gastà-
Mossèn Pep.—Uva, reverend! Això
canyella fina. Se'l felicita.

Tres meuques.—Redena, quina or-
grafia! Ja els contestarem la setmana
que ve, si ho havem pogut desxifrar.

Teta.—No, prenda. Amb el clero, re-
Som molt amics. Ens llegeix d'amaga-
sap?

Obdulia.—Ets mascle i poca-solta. M
hi ha res a fer.

Cinematic.—Potser aprofitarem un p
rollet de «xistos», i prou.

Mas.—Posi's tranquil, que la mala lle-
tra no influeix en la nostra decisió. En-
cara que ho hagués fet amb «iturzaeta»
aniria també al cove.

Gugu.—Al dallonses me les fums boll-
des. Apa!

Una tia.—Bé, sí, però que es creu q
ha descobert res amb això?

Marianet.—Potser sí que serà això, i
cove.

TEATRE COMIC Suprem èxit
de les noves representacions de la revista
JOY-JOY

TEATRE ESPANYOL
C.^a Sampere-Bergés
LA PUNTAIRE

POMPEYA Musio-hall Popu-
lar - Telèf. 2455 A
Exits D'Orsay - Muñequita - Clavelina - Pilarín Mar-
tinez - Antòñita Fuentes - Florentina Iruña - Pilar
Palacio. **BELLA DORITA**
Diariament: ESPECTACULO MONTMARTRE
Grandiosos programes

Eden Concert
"Dancing de las Mil y una noches"
EXIT DE
LAS MARAVILLAS DE PARIS

Orquestrina Casanovas
La més suggestiva en ballables moderns. Espe-
cialitat en l'execució de xarlestons. Assortit
extens d'instrumental
GRIMBIA - BON GUST - ELEGANCIA
Set anys d'èxit creixent en el popular Café-Bar
Restaurant "La Pansa", de la plaça Espanya
PERA CONTRACTES
BOTERS, 19 i 21, TDA. — LAFONT, 1

PAGEOL

Cura totes les malalties
de la sang, pell i cabell

Obra amb
rapidesa i
radicalment;
suprimeix
tot seguit
els dolors i
evita tota
complicació



Demaneu sempre
PAGEOL

TABLETES MARK (PURGOL)

RASGOS DE INGENIO

DE
Jacinto Benavente

Un tom en rústica, amb portada a tricromia
PREU: DUES PESSETES

CUREN: La bienoràgia (purgacions). Les irritacions i uretritis.
Les retencions de l'orina. Les inflamacions i totes les malalties de l'orina
De venda en les Farmàcies i Centres de específics. **3 pessetes caps**

Juegos Florales

Preciosa novel·la de
Joaquim Belda, il·lus-
trada per Oxymer

UNA pta.

LLEGIU

Los mejores
Cuentos verdes populares

per UN VIEJO JUERGUISTA

VAL : UNA PESSETA

ATENCIÓN! Al sortir del Teatre, es natural que tingueu ganes de fer treballar les dens davant d'una taula ben parada. Doncs entreu al

SOTANO BAR

RONDA SANT PAU, 4 : TEL. 2791-A

que la trobareu al vostre gust, a part que econòmica. Tota classe de mariscs, fiambres i vins de les millors classes. Per encàrrecs, : : : ningú ho fa millor : : :

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Cal·lefació central

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Cal·lefació central i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Círcol Barcelonès); Barcelona

BLENORRAGICS!

Recordau sempre SUSPENSORI REX. Imprescindible

LA EDUCACIÓN SEXUAL

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

Sabeu que és un Better?



Es el millor preservatiu conegut i el més econòmic. — Un sobre Better val 50 cèntims i una capsula d'alumini contenint tres sobres Better val 2 pessetes

VENDA: FARMACIA, UNIO, 5 (OBERTA TOTA LA NIT) Aquesta casa garanteix els SOBRES BETTER

VÍAS RINARIAS : IMPUREZAS de la SANGRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues anánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.



VÍAS URINARIAS. — **Blenorragia** (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gonorrea, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los **CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE**. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, hujas, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.

5'50 PESSETAS CAPSULA

IMPUREZAS DE LA SANGRE. — Sífilis (avaricoles), escrófulas, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas agudo, urticarítica, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **PILDORAS PURGATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE**, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, salida del sabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el sabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5'50 Ptas. VASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas esminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la **Neurastenia**, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **GRANJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE**. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5'50 Ptas. VASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: **Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.** Moncada, 21, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segala, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.



Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores : **MATACABRAS RAPID**, a la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6 (entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA RONYA

Es cura radicalment amb el **SULFURECO GABBERO** que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De vendà: Comte de l'Assalto, 84 Centres d'Espectacles



LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higiènyques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencerèu. — Mata-cabres en pols 50 cèntims capsula

Sant Ramon, 1-BARCELONA



—Vuit dies sola! Ja estic cansada de descansar i desitjo descansar de no cansar-me!